

hvad der er det retteste paa dette Omraade. Men hvad der vistnok undrer de fleste, er den Slutning, som Flertallet og Udvalget have draget af disse Præmisses, thi den gaar, forekommer det mig, i ganske anden Retning, idet man jo i alt væsentligt ikke alene gaar ind paa at støtte Regeringsforlaget, som allerede har væsentlig stærkede Fredningsbestemmelser af mange forskellige Arter, baade med Hensyn til Maalet for Undermaalsfisk, med Hensyn til Fredning af Bunde og med Hensyn til Fredningstidene. Det er jo ikke ganske lidt, der i den Henseende gøres, og de, der overhovedet have bevaret Troen paa, at Fredningsbestemmelser over for vort Fiskeri kunne have deres Værdi og Betydning, maa selvfølgelig være Udvalget taknemmelige, fordi det er gaaet ind paa saa mange særdeles kraftige Fredningsbestemmelser, som Lovforlaget indeholder. Det forekommer mig imidlertid, at man fra Udvalgets Side paa enkelte Punkter dog er gaaet for vidt, idet man endogaa er gaaet videre end Regeringsforlaget med Hensyn til Fredningsbestemmelser i visse Tilfælde, og i Tilfælde, hvor det forekommer mig, at Bestemmelsen kan komme til at ramme ubilligt. Jeg sigter herved til to Bestemmelser. Den ene er en Del af Endringsforlaget under Nr. 29 b., og den anden er et Endringsforlag, der staar under Nr. 53. I Regeringsforlaget indeholdes den Bestemmelse, der svarer til den første af mig citerede Endring, i § 15, sidste Stykke. Det drejer sig om at forbyde Vanddragnet af Fiskevaad paa saadanne aabne Ryster, hvor Fiskeynglen opholder sig, og herom bestemmer Regeringsforlaget, at Vandbrugsministeren skal være bemyndiget til at fastsætte Regler for Massevidden i Vanddragningsvaad paa Andragende derom af Fiskerne. Hvad angaar dette sidste Udtryk: „Andragende derom af Fiskerne“, tror jeg, det vilde være heldigt, om det ærede Udvalg til 3dje Behandling vilde definere os dette lidt nærmere. Jeg gaar ud fra, at det er paa Andragende fra de Fiskere, som opholde sig og bo paa den paagældende Ryst. Jeg gaar ud fra, at dette maa være Meningen, men saa anser jeg det ogsaa for nødvendigt, at der bliver sagt, at dette er Meningen, thi ellers vil der kunne indgives Andragende fra Fiskere hvor som helst i Landet, som ønske, at et saadant Forbud mod Vanddragningsvaad skulde udstedes ved den eller den bestemte Ryst. Jeg henstiller dette til Udvalgets nærmere Overvejelse, idet jeg antager, at det maa være Meningen, at det er Fiskerne paa den paagældende Ryst, som ere berettigede til at indgive et saadant An-

dragende. Ogsaa her maatte der vel bestemmes, hvilke af disse Fiskere der have Medbestemmelsesret, hvorvidt det er Hovederhvervsfiskerne eller tillige Bierhvervsfiskerne. Nogle Regler desangaaende synes jeg ikke kunne undværes, men Regeringsforlaget indskrænker sig til at sige, at Ministeren kan bestemme Regler for Massevidden i Vanddragningsvaadene. Det er der, Udvalget efter min Mening er gaaet et betydeligt Skridt og vistnok et betænkeligt Skridt videre, idet det lader Afgangen aaben til efter Ansøgning fra Fiskerne ikke alene at fastsætte Regler for Massevidden, men tillige Forbud mod Vanddragningsvaad, Hestevaad og Risgaarde overhovedet. Det har vakt megen Uro blandt Fiskerne, at de altsaa eventuelt kunde blive udsatte for saadanne Forbud mod overhovedet at bruge Vanddragningsvaad. Jeg ser heller ikke, at dette er fornødent fra Udvalgets Synspunkt. Hensigten har jo været at beskytte Fiskeynglen paa de paagældende Steder, og det vil utvivlsomt kunne naas i alt væsentligt ved, hvad Regeringens Forslag har. I disse Tilfælde kan Ministeren fastsætte Regler for Massevidden, at der altsaa kun maa bruges Vanddragningsvaad med store Masser. Det er altsaa det ene Punkt, som jeg gerne vilde bede Udvalget være opmærksom paa. Det andet var Endringsforlaget under Nr. 53, der indeholder et lignende videre gaende Skridt i Retning af Fredning. Det gælder her om de saakaldte laasede Bunde. Med Hensyn til disse hedder det i Endringsforlaget: „I saadanne mindre Dele af de foran nævnte Bunde, dog ikke over en Ottendedel af disse, hvor Fiskeyngel særlig opholder sig, kan i Vedtægterne fastsættes Forbud mod ethvert Slags Fiskeri.“ Hidindtil har der kun været Afgang til ved Vedtægter at forbyde de kraftigste Fiskemaader, altsaa Baadfisket, Brugen af Kalesfang og visse andre Redskaber, men derimod ikke til Forbud mod faststaaende Ruser. Nu gaar Udvalget det Skridt videre at aabne Afgang til at forbyde alt Fiskeri i de saaledes laasede Bunde. Nu vil man maaske troste de paagældende deri interesserede med, at samtidig indskræntes den Del af Fiskevandet, som dette vil komme til at gælde om, til en Ottendedel. Denne Trost betyder imidlertid ikke noget for de Fiskere, der bo ved denne Ottendedel; at deres Naboer paa en anden Del af det paagældende Fiskevand faa Lov til at fiske, hjælper ikke dem, hvem det bliver forbudt. Dette synes dog at være indlysende, men der kommer en anden Banffelighed frem derved, og det er den, at dersom man standser